

МЕТОДОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД ДО ОЦІНКИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙ

У статті досліджено теоретико-методологічні аспекти оцінки інвестиційного забезпечення інноваційної діяльності в умовах трансформаційної економіки. Актуальність теми зумовлена необхідністю підвищення ефективності механізмів фінансування інновацій, які відіграють ключову роль у забезпеченні сталого економічного зростання та конкурентоспроможності національної економіки. У роботі запропоновано авторський методологічний підхід до оцінки інвестиційного забезпечення інновацій, який ґрунтується на системному аналізі взаємозв'язку між джерелами фінансування, інноваційним потенціалом підприємств та інституційними умовами інвестування.

Розглянуто основні компоненти інвестиційного забезпечення, зокрема внутрішні (власні ресурси підприємства) та зовнішні (державна підтримка, венчурний капітал, банківські кредити, гранти, інституційні інвестори тощо) джерела. Запропоновано структуру оцінки, яка включає якісні та кількісні індикатори, що дозволяють комплексно аналізувати інвестиційні потоки, рівень ризиків, ступінь інноваційної готовності суб'єкта господарювання та ефективність реалізації інноваційних проектів. Особливу увагу приділено індикаторам інвестиційної привабливості та інституційної спроможності регіонів у підтримці інновацій.

Практичне значення дослідження полягає у можливості застосування запропонованої методики для формування стратегій фінансування інноваційної діяльності на мікро- та макrorівнях. Отримані результати можуть бути використані підприємствами, інвесторами, а також органами державної влади для ухвалення обґрунтованих управлінських рішень у сфері інноваційного розвитку. Запропонований підхід також дозволяє удосконалити процес моніторингу ефективності державної політики стимулювання інновацій.

Ключові слова: *інвестиційне забезпечення, фінансування інновацій, методологічний підхід, інноваційний потенціал, інституційні умови, інвестиційна привабливість, сталий економічний розвиток, інноваційна готовність, регіональна інноваційна політика.*

Постановка проблеми: У сучасних умовах глобалізації та цифрової трансформації економіки інноваційна діяльність стає вирішальним фактором підвищення конкурентоспроможності підприємств, галузей і національної економіки в цілому. Проте впровадження інновацій потребує значних фінансових ресурсів, ефективне залучення й розподіл яких є складним завданням в умовах нестабільного інвестиційного середовища. Суттєвими бар'єрами залишаються низький рівень інвестиційної привабливості, недостатній розвиток інституцій інноваційної інфраструктури, обмежений доступ до довгострокового капіталу, а

також відсутність комплексних підходів до оцінки ефективності інвестиційного забезпечення інновацій.

Існуючі підходи до аналізу та оцінювання інвестиційного забезпечення інновацій здебільшого фрагментарні, не враховують усієї сукупності факторів, які впливають на результативність інвестування в інноваційні проекти. Натомість зростає потреба у розробці цілісної методології, яка б поєднувала системний аналіз фінансових, організаційних, інституційних і регіональних аспектів забезпечення інновацій інвестиційними ресурсами.

Таким чином, постає наукова проблема формування обґрунтованого методологічного підходу до оцінки інвестиційного забезпечення інновацій, який би дозволив підвищити якість прийняття рішень щодо фінансування інноваційних проєктів, оптимізувати використання наявних ресурсів і сприяти сталому інноваційному розвитку на всіх рівнях господарювання.

Мета статті полягає у розробці та обґрунтуванні методологічного підходу до комплексної оцінки інвестиційного забезпечення інноваційної діяльності в умовах трансформаційної економіки з урахуванням взаємозв'язку між джерелами фінансування, інноваційним потенціалом підприємств та інституційними умовами інвестування. Реалізація цієї мети спрямована на підвищення ефективності фінансової підтримки інновацій, а також на створення інструментів для прийняття обґрунтованих управлінських рішень і формування стратегій інноваційного розвитку на мікро- та макrorівнях.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. І.О. Бланк у своїх працях [10] детально розглядає методологічні засади управління інвестиціями підприємств, приділяючи увагу інвестиційному клімату та джерелам фінансування. Однак, у його підходах не враховується специфіка інноваційної діяльності. С.М. Ілляшенко [2, 9] акцентує увагу на маркетингових аспектах інновацій, інноваційній інфраструктурі та формуванні інноваційної стратегії, однак оцінка інвестиційного забезпечення не є ключовим фокусом досліджень автора. Л.В. Савчук [7] аналізує венчурне інвестування як інструмент фінансування інновацій, що є важливою складовою інвестиційного забезпечення, проте обмежується аналізом лише одного джерела фінансування. Porter М. у концепції конкурентних переваг націй [8] наголошує на важливості інновацій як ключового драйвера зростання, однак питання інвестування та фінансування залишаються поза межами його дослідження. Автори Чавес А., Герліц Л., Генцлер М., Соліман М., Тіммерманс Й.[3] пропонують нові методології для оцінки національних інноваційних систем, зокрема:

1. Інтеграція кількісних та якісних методів: поєднання статистичних даних з експертними оцінками для більш повного аналізу.

2. Мультидисциплінарний підхід: використання різних теоретичних рамок для розуміння складних взаємодій у системах інновацій.

3. Оцінка ефективності політик: аналіз впливу державних політик на розвиток інноваційних систем.

Ці підходи можуть бути корисними для дослідження інноваційних систем в Україні, зокрема для оцінки ефективності національних інноваційних стратегій.

Виклад основного матеріалу. У сучасних умовах трансформаційної економіки будівельна галузь виступає важливим індикатором економічної стабільності та джерелом інноваційного розвитку. Разом із тим, ефективність реалізації інновацій у будівництві значною мірою залежить від належного інвестиційного забезпечення. Це обумовлює необхідність формування

методологічного підходу, який дозволить всебічно оцінити механізми залучення та розподілу інвестиційних ресурсів у межах інноваційних проєктів будівельного спрямування.

Будівництво як капіталомістка та технологічно складна сфера вимагає постійного впровадження інновацій: енергоефективних матеріалів, сучасних методів проєктування (BIM-технології), автоматизованих систем управління, безпечних технологій та "зеленого" будівництва. Проте доступ до інвестицій, необхідних для впровадження таких рішень, залишається обмеженим, особливо для середніх і малих будівельних компаній [1].

У зв'язку з цим у статті запропоновано методологічний підхід до оцінки інвестиційного забезпечення інновацій у будівництві, який ґрунтується на системному аналізі взаємозалежності між джерелами фінансування, інноваційним потенціалом суб'єктів будівельного ринку та інституційними умовами інвестування. Під інноваційним потенціалом у будівництві слід розуміти наявність технічної бази, кваліфікованих кадрів, проєктної спроможності та досвіду реалізації інноваційних рішень [2, 9].

Модель оцінки інвестиційного забезпечення складається з кількох взаємопов'язаних блоків:

Інституційний блок, що аналізує чинники зовнішнього середовища: наявність державних програм підтримки будівництва, ефективність регуляторної політики, прозорість дозвільних процедур;

1. Фінансовий блок, який враховує доступність джерел фінансування: власні ресурси компаній, банківське кредитування, державні субсидії, венчурний капітал, партнерські інвестиції;

2. Технологічний блок, орієнтований на оцінку ступеня інноваційної готовності компанії: рівень автоматизації, впровадження цифрових інструментів управління проєктами, застосування новітніх матеріалів;

3. Проєктний блок, що оцінює ефективність реалізованих інноваційних будівельних проєктів за критеріями вартості, якості, термінів і екологічності.

Запропоновано систему індикаторів, які дають змогу кількісно та якісно оцінити ефективність інвестицій в інновації у будівництві. Серед них: рентабельність інноваційного проєкту, ступінь зменшення енергоспоживання, рівень задоволення екологічним стандартам, скорочення тривалості будівельного циклу, зменшення аварійності на об'єктах.

Інвестиційне забезпечення охоплює всі ресурси, які підприємство може використати для фінансування інноваційної, виробничої або розширювальної діяльності. Усі джерела інвестицій зазвичай поділяють на внутрішні (власні) та зовнішні (залучені).

Внутрішні джерела (власні ресурси підприємства) – це фінансові ресурси, сформовані підприємством самостійно у процесі господарської діяльності до них відносяться:

- чистий прибуток, як основне джерело самофінансування і може бути спрямований на інвестиції у розвиток;
- амортизаційні відрахування – це кошти, що накопичуються на оновлення основних засобів;
- резервні фонди, спеціально створені накопичення, які використовуються за потреби;
- доходи від реалізації активів, тобто продаж зайвого або неефективного майна;

- інші надходження, кошти від суміжної діяльності (ліцензування, роялті, дивіденди тощо).

Переваги внутрішніх джерел полягають в тому, що не потребують повернення і контроль залишається у підприємства.

Недоліками виступають обмеженість обсягів, які часто недостатні для масштабних інновацій.

Зовнішні джерела (залучені ресурси) – це кошти, що надходять до підприємства ззовні на умовах повернення або участі у прибутках, які включають:

- державна підтримка: бюджетні дотації та субсидії, грантові програми, податкові пільги для інноваційної діяльності, державні гарантії за кредитами;

- венчурний капітал: інвестиції у високоризиковані, але перспективні проекти (переважно стартапи), інвестори беруть частку в бізнесі, очікуючи високий прибуток у разі успіху;

- банківські кредити: класичний інструмент фінансування, особливо для капітальних витрат, може супроводжуватися забезпеченням (заставою);

- гранти: безповоротна фінансова допомога, часто від міжнародних організацій, урядів чи фондів, не потребує повернення, але має жорсткі вимоги щодо цільового використання;

- інституційні інвестори: пенсійні фонди, страхові компанії, інвестиційні фонди, якікладають у стабільні або перспективні підприємства, часто працюють через фондівий ринок або приватні інвестиційні угоди;

- лізинг, факторинг, краудфандинг: альтернативні фінансові інструменти, зручні для малих і середніх підприємств.

Перевагами зовнішніх джерел є доступ до великих обсягів капіталу, розподіл ризиків.

Недоліками виступає зростання зобов'язань, залежність від зовнішніх умов.

Таким чином, основні компоненти інвестиційного забезпечення, що включають як внутрішні ресурси підприємства, так і зовнішні джерела фінансування (державну підтримку, гранти, венчурний капітал, банківські кредити тощо), формують фінансову базу для реалізації інноваційних проектів. Однак сам факт наявності інвестицій ще не гарантує успіху [3,8].

Для об'єктивної оцінки стану та перспектив інноваційної діяльності важливо застосовувати структуру оцінки, яка поєднує якісні та кількісні індикатори. Такий підхід дозволяє комплексно проаналізувати інвестиційні потоки, визначити рівень ризиків, оцінити ступінь інноваційної готовності суб'єкта господарювання та ефективність реалізації інноваційних рішень.

Окрему увагу приділено регіональному аспекту, адже інституційна спроможність та інвестиційна привабливість регіонів України істотно варіюються.

Методологія дозволяє ранжувати регіони за рівнем готовності до впровадження інновацій у будівництві, що має особливе значення для стратегічного планування на державному рівні.

У практичному вимірі ця методика може використовуватися забудовниками для обґрунтування бізнес-планів, банками - для оцінки інвестиційних ризиків, державними органами при розподілі фінансової підтримки на інноваційні інфраструктурні проекти.

Таблиця 1

Структура комплексної оцінки інноваційно-інвестиційного потенціалу підприємства

Блок оцінки	Індикатор	Тип індикатора	Одиниця виміру/шкала	Джерело даних
Інвестиційні потоки	Обсяг капітальних інвестицій	Кількісний	Грн/рік	Фінансова звітність
	Частка інвестицій R&D	Кількісний	% від загального бюджету	Фінансова звітність, внутрішній облік
	Динаміка інвестування (3 роки)	Кількісний	% зростання/зниження	Фінансова звітність
	Структура джерел фінансування (власні/зовнішні)	Кількісний	%	Баланс, пояснення до звітності
Рівень ризиків	Коефіцієнт фінансового левериджу	Кількісний	Десяткове значення	Фінансова звітність
	Оцінка регуляторного ризику	Якісний	Шкала 1–5	Експертне опитування
	Рівень диверсифікації джерел фінансування	Якісний	Шкала 1–5	Менеджмент, аналітика
	Наявність механізмів управління ризиками	Якісний	Так / Ні	Внутрішня політика
Інноваційна готовність	Наявність R&D підрозділу / інноваційної стратегії	Якісний	Так / Ні	Організаційна структура
	Частка інноваційного персоналу	Кількісний	% від загального штату	HR-звітність
	Рівень цифрової трансформації	Якісний	Шкала 1–5	Опитування, аудити
	Наявність партнерств з науковими установами / стартапами	Якісний	Так / Ні	Договори, внутрішні документи
Ефективність інновацій	ROI інноваційних проєктів	Кількісний	%	Фінансова аналітика
	Час окупності інноваційного проєкту	Кількісний	Кількість місяців	Проєктна документація
	Частка інноваційної продукції в загальному продажі	Кількісний	%	Продажі, бухгалтерія
	Кількість нових продуктів/послуг за 3 роки	Кількісний	Кількість	Комерційна звітність
Інтегральна оцінка	Сумарний інноваційно-інвестиційний індекс	Інтегральний	Бал 0–100	Агрегований результат усіх блоків

Регіональний підхід до оцінювання рівня інноваційного розвитку, на наш погляд, є науково-обґрунтованим і вкрай важливим, оскільки він враховує регіональну та місцеву специфіку розвитку (як загалом по господарству регіону так і у розрізі галузей). Зокрема, слід звертати увагу, на різний рівень розвитку наукової та освітньої інфраструктури різних регіонів, що виражається у таких показниках: кількість та профіль наукових установ, кількість наукових та науково-педагогічних кадрів вищої кваліфікації, наявність в регіоні дослідних баз (станцій, господарств), стан освітньої системи, якість надання освітніх послуг, академічна мобільність, міграція фахівців, кількість випускників за спеціальностями тощо.

Таким чином, розроблений підхід сприяє підвищенню прозорості та ефективності управлінських рішень у сфері фінансування інновацій у будівництві, забезпечуючи зв'язок між економічною доцільністю, технологічною модернізацією та стратегічними цілями сталого розвитку [5, 7].

Одним із важливих інструментів інтеграції будівельної галузі України до європейського економічного простору є впровадження екологічних інновацій, які виступають показником сталого та збалансованого розвитку в умовах зростаючої конкуренції. Це підтверджується як міжнародними стратегічними документами, так і статистичними звітами, де зазначається, що екологічні інновації дозволяють підвищити раціональність використання природних ресурсів, зменшити негативний вплив будівельної діяльності на довкілля та забезпечити більшу екологічну стійкість урбанізованих територій [5].

У будівництві екологічні інновації охоплюють застосування енергоефективних та екологічно безпечних матеріалів, "зелених" технологій проектування та експлуатації будівель, використання відновлюваних джерел енергії, систем утилізації дощової води, сучасних рішень у сфері теплоізоляції тощо. Їх впровадження сприяє не лише підвищенню якості та комфорту житлового й громадського середовища, а й стимулює розвиток ринку екологічних будівельних товарів і послуг.

Серед основних слабких місць України в контексті міжнародних інноваційних рейтингів, зокрема у сфері будівництва, можна виділити низький рівень екологічної стійкості, недостатній розвиток інституційної інфраструктури, неефективний захист прав інтелектуальної власності, слабку підтримку інноваційних кластерів, обмежений доступ до високошвидкісного інтернету та несформоване інноваційне середовище. Усі ці чинники стримують впровадження сучасних рішень у будівельних процесах та знижують загальну конкурентоспроможність галузі.

На наш погляд, практичне втілення екологічно орієнтованої інноваційної політики в українському будівництві має спиратися на адаптацію та впровадження кращих практик smart-спеціалізації, які реалізуються в Європейському Союзі. Такий підхід дозволить не лише підвищити ефективність використання ресурсів у будівництві, а й посилити регіональну інноваційну спроможність, зокрема у сфері "зеленого" будівництва, цифровізації будівельних процесів та розвитку інноваційних хабів [6].

Європейська практика демонструє, що стратегія smart-спеціалізації у сфері будівництва дозволяє регіонам розвивати власні сильні сторони. Наприклад, у регіоні Південна Данія було реалізовано програми підтримки енергоефективного будівництва з використанням відновлюваних джерел енергії, BIM-технологій та автоматизованих систем управління будівельними об'єктами. Це сприяло зростанню кількості "зелених" проєктів, створенню високотехнологічних робочих місць і залученню інвестицій.

В Україні, незважаючи на окремі обмеження, вже спостерігаються позитивні зрушення. Наприклад, у Львові діє ініціатива «Зелене місто», яка передбачає впровадження екологічних стандартів у житловому будівництві, зокрема утеплення будівель, використання екологічно чистих матеріалів і модернізацію систем енергопостачання. Також у Києві та Харкові реалізуються пілотні проекти з цифрового моделювання будівель (BIM), що підвищує прозорість, точність розрахунків і скорочує витрати на помилки в проєктуванні.

Впровадження таких підходів у поєднанні з адаптацією кращих європейських практик сприятиме посиленню конкурентоспроможності української будівельної галузі, її відповідності європейським екологічним стандартам і більш глибокій інтеграції у спільний ринок ЄС.

Таким чином, впровадження екологічних інновацій у будівництві - це не лише вимога часу, а й стратегічна можливість для регіонів і підприємств покращити свої позиції в умовах євроінтеграції. Системне використання досвіду ЄС дозволить Україні сформувати сучасну, конкурентоспроможну модель будівельної галузі, здатну відповідати викликам сталого розвитку.

Висновки. У статті обгрунтовано необхідність вдосконалення підходів до оцінки інвестиційного забезпечення інноваційної діяльності, особливо в умовах трансформаційної економіки України. Зроблено висновок, що ефективність впровадження інновацій значною мірою залежить не лише від обсягів доступного фінансування, а й від здатності підприємств адаптуватися до змін інституційного середовища, використовувати інноваційний потенціал і залучати ресурси з різних джерел.

Запропоновано комплексний методологічний підхід до оцінки інвестиційного забезпечення інновацій, який враховує взаємозв'язок між внутрішніми та зовнішніми джерелами фінансування, інституційними факторами, ступенем інноваційної готовності підприємства та ефективністю реалізації інноваційних проєктів. Цей підхід поєднує якісні й кількісні індикатори, що дозволяє формувати об'єктивну аналітичну основу для ухвалення управлінських рішень на мікро- та макrorівнях.

Розроблена структура оцінки може бути ефективно використана в будівельній галузі, яка характеризується високою капіталомісткістю, залежністю від інституційної підтримки та потребою в екологічно орієнтованих інноваціях. Особлива увага в дослідженні приділена регіональній специфіці, що дозволяє адаптувати підхід до умов конкретного середовища та сприяти формуванню адресної інноваційної політики.

Практичне значення запропонованої методики полягає в її придатності для оцінки інвестиційної привабливості та інноваційного потенціалу підприємств, формування регіональних програм підтримки, управління ризиками, а також реалізації стратегій smart-спеціалізації відповідно до європейських стандартів.

Впровадження такого підходу дозволить не лише посилити ефективність використання фінансових ресурсів, а й підвищити конкурентоспроможність української економіки в умовах євроінтеграції, зокрема шляхом розвитку «зеленого» будівництва, цифровізації та зміцнення інноваційної інфраструктури.

Список літератури:

1. Аранчій В.І., Зоря О.П., Голбан Т.Т. Стратегічні напрями інвестиційно-інноваційного розвитку аграрного виробництва на галузевому та господарському рівнях. *Причорноморські економічні студії*. 2019. Вип. 45. С. 33-38.

2. Ілляшенко С.М. Інвестиційна політика держави як інструмент економічного розвитку країни. *Сталий розвиток економіки*. 2013. № 2(19). С. 207–210.
3. Hyeri Ch., Hangjung Z. Assessing the efficiency of national innovation systems in developing countries. *Science and Public Policy*. 2019. Vol. 46, Issue 4. P. 530–540. <https://doi.org/10.1093/scipol/scz005>
4. Ульяновченко О.В. Інноваційно-інвестиційна діяльність, як основа сталого розвитку економіки держави. *Науковий вісник Мукачівського державного університету*. 2015. № 2 (4). С. 70–76.
5. Мартієнко А.І., Бондаренко С.А. Екологічні інновації в регіональній інноваційній системі. *Ефективна економіка*. 2015. № 8. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4232>
6. Andryeyeva N., Tiutiunnyk H., Burkynskyi B., Khumarova N., Kupinets L. Methodological approach of investment and innovation regional environmental policy using the smart specialization and quintuple helix models. *Economics and Environment*. 2021. №74(3). P. 53-80. <https://ekonomiaisrodowisko.pl/journal/article/view/24>
7. Савчук В. К. Методичні підходи і моделі прогнозування стратегічного розвитку підприємств: колективна монографія. *Стратегічний розвиток підприємств аграрної сфери економіки України: аналітико-прогнозна оцінка*/ за заг. ред. В. К. Савчука. Київ: ЦП «Компринт», 2017. С. 353—360.
8. Porter M.E. The Competitive Advantage of Nations. New York: Free Press, 1990. 875 p.
9. Ілляшенко С.М. Маркетинг інновацій як концепція і інструментарій інноваційного бізнесу. *Економіка. Фінанси. Бізнес. Управління*, матеріали III Міжнародного форуму / за заг. ред. проф. А. І. Ігнатюк. К.: Видавництво Ліра-К, 2024. Міжнародний форум ЕФВМ 3.0 «Економіка. Фінанси. Бізнес. Управління. ВІДВНОВЛЕННЯ ДО ЗРОСТАННЯ». С. 44–45.
10. Бланк І.О., Гуляєва Н.М. Інвестиційний менеджмент: підручник. За ред. А.А. Мазараки. К.: КНТЕУ, 2003. 398 с.

References:

1. Aranchii, V.I., Zoria, O.P., and Holban, T.T. (2019) Stratehichni napriamy investytsiino-innovatsiinoho rozvytku ahrarnoho vyrobnytstva na haluzevomu ta hospodarskomu rivniakh [Strategic Areas of Investment-Innovation Development of Agricultural Production at the Industry and Economic Level]. *Prychornomorski ekonomichni studii*, 45, 33-38.
2. Ilyashenko, S.M. (2013). Investytsiyna polityka derzhavy yak instrument ekonomichnoho rozvytku krayiny. *Stalyi rozvytok ekonomiky*, 2(19), 207–210.
3. Hyeri, Ch., Hangjung, Z. (2019). Assessing the efficiency of national innovation systems in developing countries. *Science and Public Policy*, 46(4), 530–540, <https://doi.org/10.1093/scipol/scz005>
4. Ulyanchenko, O.V. (2015). Innovation and investment activity as the basis for sustainable development of the state economy. *Naukovyi visnyk Mukachivskoho derzhavnoho universytetu*, 2(4), 70–76.
5. Martiyenko, A.I., & Bondarenko, S.A. (2015). Environmental innovations in the regional innovation system. *Efektivna ekonomika*, (8). Retrieved from <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4232>
6. Andryeyeva, N., Tiutiunnyk, H., Burkynskyi, B., Khumarova, N., & Kupinets, L. (2021). Methodological approach of investment and innovation regional environmental

policy using the smart specialization and quintuple helix models. *Economics and Environment*, 74(3), 28. <https://ekonomiaisrodowisko.pl/journal/article/view/24>

7. Savchuk, V.K. (2017). Methodological approaches and models of forecasting the strategic development of enterprises: a collective monograph. *Strategic development of enterprises of the agricultural sector of the economy of Ukraine: analytical and predictive assessment* / ed. by V. K. Savchuk. Kyiv: CP "Komprint", 2017. P. 353-360.

8. Porter, M.E. (1990). *The Competitive Advantage of Nations*. New York: Free Press. 875 p.

9. Ilyashenko, S.M. (2024). Marketynh innovatsiy yak kontseptsiya i instrumentariy innovatsiynoho biznesu. *Ekonomika. Finansy. Biznes. Upravlinnya*, materialy III Mizhnarodnoho forumu / za zah. red. prof. A. I. Ihnatyuk. K.: Vydavnytstvo Lira-K. P. 44–45.

10. Blank, I.O., & Huliaieva, N.M. (2003). *Investytsiyni menedzhment* (A.A. Mazaraki, Ed.). Kyiv: KNTEU.

Anton MAKSIUTA

Methodological approach to tvaluating investment provision for innovations

This article explores the theoretical and methodological foundations for assessing investment support of innovation activities in the context of a transforming economy. The relevance of the topic lies in the growing necessity to enhance the effectiveness of financing mechanisms for innovation, which play a crucial role in ensuring sustainable economic growth and strengthening the competitiveness of the national economy.

The study proposes an original methodological approach to evaluating investment provision for innovations. This approach is based on a systems analysis of the interrelation between sources of financing, the innovation potential of enterprises, and institutional investment conditions. The proposed methodology incorporates both macroeconomic and microeconomic perspectives and takes into account the dynamic nature of innovation ecosystems.

The paper examines the key components of investment support, including internal (e.g., own resources of the enterprise) and external (e.g., government support, venture capital, bank loans, grants, institutional investors) funding sources. A comprehensive evaluation structure is suggested, which integrates qualitative and quantitative indicators. These indicators allow for a detailed analysis of investment flows, risk levels, the degree of innovation readiness of business entities, and the efficiency of implemented innovation projects.

Particular attention is given to indicators of investment attractiveness and the institutional capacity of regions to support innovation. The approach enables a regional differentiation of investment conditions, highlighting asymmetries and structural bottlenecks that may impede innovation development at various territorial levels.

The practical significance of the research lies in the applicability of the proposed methodology for designing innovation financing strategies at both micro and macro levels. The results obtained can be used by enterprises, investors, and government authorities to make informed management decisions in the field of innovation policy. Moreover, the approach contributes to improving the monitoring of the effectiveness of public policies aimed at fostering innovation and can serve as a tool for strategic planning in national and regional innovation systems.

Keywords: *investment support, innovation financing, methodological approach, innovation potential, institutional conditions, investment attractiveness, sustainable economic growth, innovation readiness, regional innovation policy.*